

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/261/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317201225
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1317201225.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holicekej, v právnej veci žalobkyne: F. R., Q.. XX.XX.XXXX, W. R. F. XXXX/X, XXX XX Y., zastúpenej: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, Trnava proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava 1, o zaplatenie 346 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 06. decembra 2018, č.k. 14Csp/8/2017-50, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.
Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 346 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 346 eur od 20.12.2016 do zaplatenia, v zostávajúcej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania od 12.12.2016 žalobu zamietol, priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a zaviazal žalovaného zaplatiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu Bratislava III súdny poplatok vo výške 20,50 eur. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 52, § 53, § 54, § 39, § 451, § 457 Občianskeho zákonníka, podľa ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods.1, ods.2 § 11 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. a dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Zo zisteného skutkového stavu veci a právneho posúdenia Zmluvy a Dohody vyvodil právny záver, že úroková sadzba v Zmluve je dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi, keď zo Zmluvy vyplýva, že ročná úroková sadzba bola v danom prípade dohodnutá vo výške 68,86 % ročne. Úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole s prihliadnutím na princíp dobrých mravov v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Doterajšia judikatúra súdov v SR nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti, a ani kontroly podľa generálnej klauzuly kontroly neprijateľných podmienok (ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Neprimeranou, a teda odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, ktorá je určená, najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, a ktorým subjektom je aj žalovaný, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 %, je neprijateľná a v rozpore s dobrými mravmi. Vychádzajúc z údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska, boli priemerné úrokové sadzby v čase uzavretia Zmluvy v decembri 2014 pri nových spotrebiteľských úveroch s dobou splatnosti do 1 roka v sadzbe 6,87 %. Úroková sadzba predmetného úveru podľa Zmluvy je 10 -násobkom priemernej sadzby úverov poskytovaných v

rovnakom období. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009, zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého: "Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy." Považoval žalovaným určenú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 68,86 % za úžernícku, ktorá nemôže požívať súdnu ochranu, a preto je nutné ju vyhodnotiť ako neprijateľnú, ktorá odporuje dobrým mravom. Obdobný právny názor vyslovil aj Okresný súd Nitra v rozhodnutí sp. zn. 7C/126/2014, Krajský súd Prešov sp. zn. 17Co/296/2015, Krajský súd Prešov sp. zn. 25Co/2/2017, Krajský súd Banská Bystrica sp. zn. 13Co/253/2016. Mal za to, že v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. j) Zákona č. 129/2010 Z. z. Zmluva neobsahuje správny údaj o RPMN a poskytnutý úver žalovaným je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov pre nesprávne uvedenú výšku RPMN aj s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu Žilina 10Co/672/2014 podľa ktorého: "V hodnote RPMN za úver sú zahrnuté všetky náklady spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom. Jednou z položiek týchto nákladov je úrok za poskytnutý úver, ktorého percentuálnym vyjadrením je úroková sadzba. Okrem úroku môžu medzi náklady úveru patriť rôzne poplatky (napríklad za poskytnutie úveru, za správu účtu), poistenie úveru a podobne. Je zrejmé, že pokiaľ sa v zmluve uvádza hodnota úrokovej sadzby úveru, hodnota RPMN za úver nemôže byť od nej nižšia". Vzhľadom na skutočnosť, že hodnota RPMN uvedená v Zmluve je nižšia ako úroková sadzba, žalovaný nesprávne uviedol výšku RPMN, v dôsledku čoho v Zmluve absentuje zákonná náležitosť spotrebiteľského úveru, čo má za následok zákonnú sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Konštatoval, že v zmluve si strany splácanie úveru nedohodli. Zo Zmluvy vyplýva, že úver bol žalobkyni poskytnutý vo výške 350 eur a v Dohode o splátkach sa žalobkyňa zaviazala splatiť sumu 696 a o skutočnej sume úveru tu nie je zmienka. Túto praktiku žalovaného považoval za nekalú obchodnú praktiku v rozpore s dobrými mravmi. Úver je bezúročný a bez poplatkov, ak súd zistí, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z náležitostí vymenovaných v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., pretože citovaný zákon nepredpokladá kumulatívne nesplnenie všetkých zákonom predpísaných podmienok (náležitostí písomnej zmluvy) vymenovaných v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., aby úver bolo možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Ako dôsledok neplatnosti Zmluvy podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, nastáva medzi stranami ako účastníkmi Zmluvy režim bezdôvodného obohatenia s povinnosťou vrátiť si navzájom poskytnuté plnenia, bez akýchkoľvek poplatkov, či zmluvných pokút, pre ich rozpor s ust. Občianskeho zákonníka. V dôsledku absencie podstatných náležitostí upravených v ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. by považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia by bol rovnako daný. Mal za preukázané, že žalobkyňa čerpala celý úver vo výške 350 eur a splatila žalovanému celú istinu úveru vo výške 350 eur aj s úrokmi a poplatkami vo výške 346 eur, teda celkovo sumu 696 eur. Preto je žalovaný povinný uhradiť žalovanej úroky a poplatky z poskytnutého úveru, teda celkovo 346 eur ako požadovala žalobkyňa. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania od žalovaného v plnej výške. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu rozhodol súd podľa § 2 ods. 2 veta prvá Zákona o súdnych poplatkoch.

2. Proti tomuto rozsudku, do výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancii vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že podľa dohody o splátkach spotrebiteľ berie na vedomie, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov sa vypočíta v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. Dohoda o splátkach oprávňuje spotrebiteľa plniť v splátkach na základe, ktorých logicky vzrastala aj RPMN. To znamená, že RPMN vo výške 30 % stanovená v zmluve o úvere je hodnota vypočítaná pre prípad splatenia úveru v jednej splátke, naproti tomu RPMN vo výške 314,02 % dohodnutá v dohode o splátkach predstavuje RPMN vypočítanú v prípade spotrebiteľa, ktorý požiadal o plnenie v splátkach tak ako je tomu aj v predmetnom prípade. Vzorec výpočtu RPMN je jasne a zreteľne uvedený vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. V zmluve o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľ zobral na vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere je 15,89 %. Žalobca nesie dôkazné bremeno preukázať, v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN,

nakoľko táto neabsentuje. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy číslo 2 zákona číslo 129/2010 Z.z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve. Ďalej poukázal na aktuálny záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami.

K tvrdeniu o nekalej obchodnej praktike uviedol, že zákon číslo 129/2010 Z.z. nestanovuje žiadnu povinnosť alebo pravidlo v koľkých splátkach a v akých intervaloch splácania sa majú zmluvy o spotrebiteľských úveroch uzavrieť. Z toho dôvodu nemožno považovať za nekalú obchodnú praktiku poskytovanie úverov so spôsobom úhrady vo forme jednorazovej splátky s prípadnou následnou dohodou o plnení v splátkach. Žalovaný pred podpisom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a dohody o plnení v splátkach mal prehľad o výške odplaty. Dohodou o plnení v splátkach nedošlo k zmene výšky nákladov a stále náklady predstavovali rovnakú sumu tak, ako boli dohodnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Tvrdenie súdu, že žalovaný od počiatku zmluvného vzťahu nepoznal skutočné zmluvné podmienky a zmluvné povinnosti na plnenie ktorých sa zaviazal, je nepravdivé a nepravdivé je aj tvrdenie súdu, že skutočná ročná percentuálna miera nákladov sa stala zrejmom až uzavretím dohody o plnení v splátkach. Skutočná RPMN bola už určená v zmluve o spotrebiteľskom úvere a v prípade splatenia celého úveru jednou splátkou v dohodnutom termíne. Ak žalobca namieta výšku odplaty za poskytnutie vrátenie peňažných prostriedkov, znáša v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov tak ako žalovaný. Slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielen pripúšťa ale aj výslovne uvádza. Poplatok za poskytnutie úveru nie je neprimerane vysoký vzhľadom na skutočnosť, že je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne - vyššia oproti bankám. Poukázal tiež na to, že pokiaľ žalobca po podpise zmluvy o úvere nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do štrnástich kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o úvere. Uvedené právo žalovaný nevyužil, a súhlasil s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia úveru. Bol toho názoru, že v danom prípade nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, keď plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nikdy nebola vyhlásená za neplatnú a rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikto neodpadol.

3. Žalobkyňa sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu v plnom rozsahu stotožnila s názorom súdu prvej inštancie o tom, že úver je bez úrokov a poplatkov a navrhla rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v medziach uplatňovaného odvolacieho dôvodu, ktorým je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci správne súd prvej inštancie posúdil žalovaným požadovaný úrok 68,86 % ročne ako neprimerané plnenie v prospech veriteľa, ktoré zakladá absolútnu nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa a správne žalobu v tejto časti zamietol s poukazom na neplatnosť dojednanej výšky zmluvného úroku pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

6. Žalovaný poskytol žalobcovi úver 350 eur so zmluvným úrokom vo výške 68,86 % ročne. Podľa Národnej banky Slovenska v čase uzavretia zmluvy (december 2014) bola priemerná výška úrokov pri spotrebiteľských a tzv. ostatných úveroch poskytovaných bankami domácnostiam s dobou splatnosti 1-5 rokov vo výške 6,87 %. Zmluvou o úvere stanovená úroková sadzba prevyšuje túto priemernú úrokovú sadzu viac ako 10-násobne. Výška zmluvného úroku tak bola dojednaná v rozpore s dobrými mravmi. Zmluvné ustanovenie o výške úroku je neplatné v celom rozsahu, nakoľko súdu neprináleží moderovať úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru na takú mieru, aby bola v súlade so zákonom. Je zodpovednosťou žalovaného ako dodávateľa, aby dojednal takú úrokovú sadzbu, ktorá je v súlade so zákonom. Protizákonný postup žalovaného pri stanovení úrokovej sadzby v rozpore s dobrými mravmi, nemôže požívať ochranu, a to ani čiastočne. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluvný úrok nebol v posudzovanej zmluve o spotrebiteľskom úvere platne dojednaný, nevznikla žalobkyňi povinnosť zaplatiť žalovanému úrok z úveru.

7. Odvolací súd poukazuje na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/38/2018 zo dňa 13.09.2018, ktorý preskúmal v odvolacom konaní zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatvorenú žalovaným dňa 26.03.2013, na základe ktorej žalobca poskytol spotrebiteľský úver vo výške 500 Eur s úrokom 39,15% ročne. V tomto rozhodnutí odvolací súd

konštatoval, že aplikáciu ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka v otázke výšky odplaty nevyklučuje ani ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa tohto ustanoveniam, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti (bod 24). Uvedené ustanovenie ale nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch sa zahrňovali i údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprímerané až úžernícke úroky. Pripustenie takejto možnosti rozhodne nebolo vôľou zákonodarcu a preto pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primeranú odplatu riadiac sa zásadou dobrých mravov upravenou v ustanovení § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (bod 25). Pri dojednávaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí, bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprímerané až úžernícke úroky. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako 100 % oproti priemeru bánk. V zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru vo výške 39,15 % skoro 3 - násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu 14,56 % uplatňovanú bankami pri poskytovaní obdobných úverov alebo pôžičiek. Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru a preto záver o neplatnosti dojednania o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je správny (bod 27).

8. Obdobne bolo konštatované aj v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 15Co/27/2018 zo dňa 31.01.2019, ktorý v bode 17 vo vzťahu k výške úrokovej sadzby 32 % ročne zdôraznil tú skutočnosť, že úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov. Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprímerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom.

9. Zo Zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že veriteľ je povinný v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a ktorá predstavuje súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. V prípade, ak v zmluve absentuje údaj o celkovej čiastke a v prípade nesprávne uvedenej RPMN v neprospech spotrebiteľa, zákon sankcionuje veriteľa tým, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

10. V danej veci sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v spotrebiteľskej zmluve je úplne zjavne nesprávne určená výška RPMN, pretože je určená v nižšej výške ako je výška úrokovej sadzby, ktorá je jednou zo vstupných položiek pre výpočet RPMN.

11. Uzavretie Dohody o splátkach považuje aj odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie za nekalú obchodnú praktiku pre jej rozpor s dobrými mravmi a obchádzanie zákona o spotrebiteľských úveroch s cieľom vyhnúť sa kontrole neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Národnej banky Slovenska č.

GUV-709/2016 (OFS-13342/2015-1), ktorým bolo žalovanému uložené predbežným opatrením zdržať sa používania nekalej obchodnej praktiky spočívajúcej v tom, že so spotrebiteľom je súčasne alebo v bezprostrednej časovej následnosti uzatváraná zmluva o spotrebiteľskom úvere splatnom jednorázovo a dohoda o splátkach toho istého úveru. Odvolací súd zastáva názor, že žalovaný tak nezrozumiteľným a nevhodným spôsobom poskytol žalobkyni ako spotrebiteľovi informácie o RPMN, a preto takéto zavádzajúce uvedenie údajov o RPMN má rovnaké následky ako keby v zmluve vôbec nebolo uvedené. Povinnosťou žalovaného v postavení dodávateľa bolo postupovať voči spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou, a teda uviesť údaje o RPMN zodpovedajúce skutočnosti už v samotnej zmluve o úvere; teda zohľadňujúci všetky náklady s poskytnutím tohto úveru spojené a zohľadňujúci plnenie dlhu v splátkach; keďže dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom profesionálom so skúsenosťami a výrazne lepšími poznatkami v oblasti, v rámci ktorej vyvíja podnikateľskú činnosť. Zákon o spotrebiteľských úveroch ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia tejto faktickej nerovnováhy medzi dodávateľom a spotrebiteľom bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel čo najlepšie posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Bez toho, aby boli v zmluve uvedené objektívne údaje umožňujúce spotrebiteľovi orientovať sa medzi úvermi poskytnutými rôznymi dodávateľmi a posudzovať výhodnosť podmienok, za akých má byť spotrebiteľovi úver poskytnutý, nedochádza k naplneniu cieľa Zákona o spotrebiteľských úveroch. S ohľadom na ustanovenie § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch je preto opodstatnené žalovanému nepriznať nárok na úroky a poplatky.

12. So zreteľom na uvedené dospel odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že žalovanému vznikol nárok len na zaplatenie istiny úveru vo výške 350 eur, nakoľko poskytnutý úver bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v dôsledku nesprávne uvedenej RPMN v neprospech spotrebiteľa, ako aj z dôvodu neplatného dojednanie výšky zmluvného úroku.

13. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalovaným uplatňované odvolacie dôvody neboli podložené takými relevantnými argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť právnych záverov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, vrátane súvisiacich; odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutých; výrokov o náhrade trov konania a súdnom poplatku, potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok

odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).